

Evženie Hamplová - životopis

Paní Evženie Hamplová rozená Hajná se narodila 30. prosince 1933 na Volyni ve vesnici Dorohostaj na území dnešní Ukrajiny. Hajní byli velká rodina plná muzikantů a učitelů a její babička vlastnila obchod ve vedlejší vesnici. Už od mala paní Evženie pomáhala na polích a se zvířaty. Než přišla válka, tak oblast spadala pod Polsko. Na dětství vzpomíná velmi pěkně, nikdy nezažili hladomor, hodně se tančilo, zpívalo a na to, že na Volyni žilo více národností, tak spolu dobře vycházeli.

V září 1939 část Polska obsadili Sověti a vše se najednou změnilo k horšímu. Sověti začali přeformovávat území k obrazu svému. Lidé se těžko dokázali novému režimu přizpůsobit. V roce 1941 se vše změnilo podruhé, když území spadlo pod Německo.

V tu dobu k nim přišel mladý muž jménem Michail Suchobokov, kterému říkali Miško. Časem zjistili, že to byl sovětský důstojník, který se u nich skrýval před Němci. Na Volyni řadily různé skupiny, jako například Banderovci, což byli členové Ukrajinské povstalecké armády. A postupem času se s takovou skupinou začal scházet i Miško. Přesto, že ho všichni varovali, tak se s nimi zapletl ještě víc. Došlo to až tak daleko, že když si jednou večer malá Evženie hrála s bratrem ve stejné místnosti, kde seděli jejich prarodiče a Miško, tak členové jedné z těchto skupin přišli k jejich domu a přes okno Mišku zastřelili. Jim pak pohrozili, že pokud nebudou zticha, tak dopadnou úplně stejně. Paní Evženie vzpomíná na Mišku jako na člena rodiny, a její dědeček od té doby u sebe nosil Miškův hřebínek a kulku, která ho zabila.

Často chodila ke své babičce do vedlejší vesnice Bojarka a jednoho dne viděli kouř z vesnice, která byla jen 13 km od nich, jménem Český Malín. Němci totiž vesnici 13. července 1943 vypálili a zavraždili dohromady 374 českých mužů, žen i dětí, mezi nimi i rodiny mamínčina bratrance a sestřenice.

Ke konci války během ústupu Německých vojsk k nim do vesnice přišli sovětské vojáky a deset měsíců u nich přebývali, v jejich domě si zřídili nemocnici. Během těch deseti měsíců se její malý bratr s vojáky velice skamarádil a došlo to až tak daleko, že od nich dostal svůj vlastní rendlík a chodil s vojáky každý den na oběd.

Tatínek paní Hamplové se přidal k Prvnímu československému armádnímu sboru a dostal se s ním až do Československa, kde už zůstal. Rodině vzkázal, aby přijeli za ním. A tak maminka vše zařídila, ocenění majetku i cestu do Československa. Tehdy, až ve svých 13 letech, paní Hamplová poprvé spatřila vlak. Cesta do Československa ale nebyla vůbec příjemná. Vagony byly ve špatném stavu a cestovali se spoustou věcí, včetně gramofonu, na kterém tatínek trval, a jehož obrovskou troubu museli zavěsit ke stropu.

Když po cestě stavěli v Čopu, čekala na ně sprcha postřiku proti vším. Paní Hamplová na tento zážitek vzpomíná s humorem ale také s ostudou.

Když přijeli do Československa, tak se nastěhovali do Temenice. Když se tady usadili, tak její kamarádky z Volyně nechtěly nastoupit do školy, protože by musely jít

do první třídy, ale paní Evženie, díky svému menšímu vzrůstu do školy šla. Když dokončila základní školu, tenkrát měšťanku, šla studovat na střední zdravotnickou školu. Poté, co ukončila studium, šla se svojí kamarádkou pracovat do šumperské nemocnice na krční oddělení, jako sestřička na sál, a poté 8 let na interně.

Se svým budoucím manželem se seznámila na kamarádčině svatbě, krátce poté, co byl propuštěn jako politický vězeň, a zanedlouho měli svatbu. Narodily se jim dvě děti a v Šumperku si postavili dům, kde spolu spokojeně žijí dodnes.